

Aile

Ali ÖZKANLI

HUZUR VE MUTLULUK YUVASI

Değerli Anne- Babalar;

Sizlere hem bir baba hem de eğitime yıllarını vermiş bir öğretmen olarak seslenmek istiyorum. Geleceğimiz olan canımız, ciğerimiz yavrularımızın benim ifadeyle çiçeklerimizin iyi bir eğitim alması, yararlı bir insan olması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama bir türlü istediğimiz sonucu alamıyoruz. Çocuklarımızla ilgili olumlu düşüncelerimiz olmasına rağmen, onları yetiştirirken bir takım

problemlerle karşılaştığımızın nedenlerini hiç düşündük mü?

Bütün anne ve babalar çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmek ister. İş uygulamaya gelince durum değişir. Bazı aileler çocuğuna ne kadar çok maddî imkân sağlarsa, onların o oranda mutlu olacaklarını zannederler. Oysa gerçek biraz farklıdır. Çocuklarımızın mutluluğu onlar için harcadığımız para ile değil, onlarla birlikte geçirdiğimiz zamanla doğru orantılıdır. Onlar-

la geçireceğimiz zamanı artırıp parayı azaltmakla işe başlamaya ne dersiniz?

Çocuklarımıza çok değer verdiğimiz halde neden düşüncelerimizden farklı bir şekilde yetiştiriyorlar? Bu durumda ne yapmalıyız? Bu ve benzeri soruların cevabını beraberce bulmak için benimle uzun bir yolculuğa çıkmak isteyenler lütfen okumaya devam etsinler. Tecrübe, hatıra ve bilgilerimi sizlerle paylaşmak, sohbet etmek istiyorum. Sizlere

yararlı olabilirsem kendimi mutlu sayarım. En başta başarıya giden yolun anne-baba ve çocuk ilişkisinden geçtiğini söyleyebilirim. O halde gelin bu ilişkilere bir göz atalım.

Aile - Çocuk İlişkisindeki Önemli Noktaları Biliyor muyuz?

Hemen hemen herkesin söylediği bir söz vardır; *“Eğitim ailede başlar.”* Aile içinde çocuğumuza birçok beceriler kazandırmak için çalışıp çabalıyoruz. Ama bunu nasıl yapıyoruz. Her anne-babanın hayali çocuğunu en iyi şekilde yetiştirmektir. Çocuklarımızın başarılı olmasını isteriz. Aslında yaşam içinde her şey başarı değildir. Önemli olan çocuğun içinde yaşadığı dönemi nasıl yaşadığı ve nasıl bir kişiliğe sahip olacağıdır.

Çocuklar ailesinden ne görürse aynen onu yansıtır. Tıpkı birer ayna gibi. Aile çocuğuyla iyi bir iletişim kuramazsa çatışmalar başlar. Sağlıklı bir eğitim vermek dolayısıyla da sağlıklı bir kişilik kazandırmak ilk hedef olmalıdır. Anne-babanın iyi niyetli olması yetmemektedir. Anne-baba yanlış yöntem kullanırsa bütün emekler boşa çıkacaktır. Sağlıklı iletişim kurmanın alfabetesi çocuğu tanımak, ona ve ihtiyaçlarına saygı duymaktır. Etkili iletişim kurmak istiyorsak ona gereken değeri vermeli, çocukla aramızda sevgi köprüsü kurmalıyız. J. Jack Rausseau: *“Eğitime çocuğunuzu tanıyarak başlayınız”* diyor.

Çocukların beden ve duyu gelişimleri göz önüne alınmadan yapılacak bir eğitimin yararı olmayacaktır. Çocukların ergenlik dönemi özelliklerini bilmeden, duyu dünyalarını tanımadan iletişim kurmak boşunadır. Empati yapmadan, yaşadıkları olaylara zamanla onların gözünden bakamıyorsa onları hangi oranda anlayıp sorunlarına yardımcı olacağız.

Her anne-baba çocuğundaki bedensel gelişimleri bilmek ve onu anlamak zorundadır. Bunlar yapılmadığı zaman kuşak çatışması dersiniz her ne dersiniz deyin problemler çözülemez hale gelecektir. Tabii ki bu sadece anne-babanın empatisiyle değil, gencin de olaylara anne-babasının gözüyle bakmasına bağlıdır.

Duygu gelişim özellikleri bilinmeden yapılmaya çalışılacak iletişim pek olumlu sonuç vermeyecektir. Gelecekle ilgili, sosyal yaşamla ilgili, aile ve arkadaş çevresiyle ilgili kaygılar bilinmediği ve de paylaşılmadığında kurulacak iletişim hüsrarla bitecektir. Genç, dönemi gereği itirazcı, eleştirici bir tutuma girebilir. Bu durumda anlayış, sabır, tatlı dil ve güler yüzle ikna metodu kullanılmalıdır. Öğüt yerine dinleme ve paylaşım. Zor olmasa gerek.

Aileler çocuklarıyla sıkı bir ilişki içine girmeli, gencin tepkili ve çelişkili davranışları karşısında soğukkanlı olabilmelidirler. Başta kurallar birlikte konul-

malıdır. Herkesin buna uyması gerektiği belirtilmelidir. Gencin her istediği yapılarak her şeyi alttan alma kısa süreli yararlı görünürse de bu tutum sakıncalıdır. Genç, bir yandan her ne kadar annem, babam her dediğimi yapsın derse de bir yandan da frenlenmesini, engellenmesini bekler. Burada anne ve babaların dikkat etmeleri gereken önemli husus, konulacak kuralların uygulanabilir olmasıdır.

Gençle sürtüşmeye girmek, söz ve davranışlarını sürekli eleştirmek anne-babanın otoritesini zayıflatır. Her ailede ufak tefek sorunlar olacaktır. Bunlar büyütülmemeli, gündemde fazla tutulmamalıdır.

Gence yapılacak en büyük yardım onu anlamak, her zaman yanında olduğunu hissettirmektir. Kişiliğine, görüşlerine değer vermek, aile ile ilgili kararlarda görüşlerine başvurmak, öğüt vererek değil örnek davranışlarda bulunmak daha yararlı olacaktır. Şu güzel söz hiç unutmayalım. *“Gençler bilebilse, yaşlılar yapabilse.”*

Yazımızın sonunda gelin şu sözlere kulak verelim: *“Allah’ım bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmem için sakinlik, değiştirebileceklerimi değiştirmem için cesaret ve ikisini birbirinden ayırabilmem için de akıl ver.”*